

РЕШЕНИЕ

№ 2000

гр. София, 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 23.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **7603** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. Ю., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] във Везиркьопрю, Република Турция, чрез адвокат Д. Х., АК-П., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.3, офис №23, срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза тип "D", издаден от Трети секретар, консул при Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, по негово заявление от 17.02.2020 г. В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Наведени са доводи за извършено нарушение на чл.8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен, неправилен и немотивиран. В с.з., жалбоподателят, редовно призован чрез залепване на уведомление по реда на чл.51, ал.2 от ГПК, не се явява и не изпраща представител. Ответникът – Трети секретар, Консул при Генералното консулство на Република България, [населено място], Турция, чрез юк.В. моли Съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна

следното:

На 17.02.2020 г. жалбоподателят е подал в Генералното консулство на Република България в И., заявление за издаване на виза тип "D" (за дългосрочно пребиваване). Към заявлението от страна на апликанта, пред административния орган са представени документи на български език, и такива без представен превод – удостоверение за сключен граждански брак между А. Ю. и Г. Г. Ж. Ю., издадено от [община], Общински център – Д., издадено на 17.10.2019 г.; декларация с нотариална заверка за сключен брак, подписана от жалбоподателя и съпругата му – Г. Г. Ж. Ю., че сключеният между двамата брак не е фиктивен, не е сключен с цел заобикаляне на законите и нормите, регламентиращи режима за чужденците в Република България и осигуряване на А. Ю. пребиваване в страната; договор с нотариална заверка за наем на недвижим имот от 28.11.2019 г., сключен между жалбоподателя и П. Д. Г., удостоверяващ, нает от молителя недвижим имот в [населено място], обл.Д.; нотариален акт за дарение на недвижим имот, удостоверяващ, че П. Д. Г. е собственик на наетия от молителя недвижим имот; нотариално заверена декларация за осигурено жилище на чужденеца, подписана от П. Д. Г.; нотариално заверена декларация, че молителят притежава средства за месечна издръжка в размер на не по-малко от 560 лв. В Докладна записка рег.№ УРИ 5388р-416/06.04.2020 г., изготвена от Началник на група "Миграция" при ОДМВР-Д. до Директора на дирекция "Миграция" в МВР, относно съгласувателна процедура на турския гражданин А. Ю., е отразено, че са извършени проверки относно валидността и законността на подадените факти и документи във връзка с искането за издаване на виза тип "D". От извършена проверка на адрес – [населено място], обл.Д., [улица] за осигурено жилище, проведен разговор и написаните писмени обяснения от съпругата на молителя – Г. Г. Ж. Ю., служителите установяват, че същата е работила в Германия, като собственичката на квартирата, където е живяла, е в роднински отношения с турския гражданин А. Ю.. Същата предложила на Г. Г. Ж. Ю. да я запознае с племенника си - А. Ю., живеещ в Турция. През есента на 2019 г., чрез приятел на Г. Г. е направена покана към А. Ю. да дойде в България, за да сключат граждански брак. Непосредствено след сключване на брака, от страна на молителя чрез посредник са изготвени документи за кандидатстване за виза тип "D". Съпругата на молителя е посочила, че родителите му живеят и работят в Германия и, че след като съпругът ѝ получи разрешение за пребиваване в България, имат намерение заедно да живеят и работят там.

В хода на проверката са направени справки в АИС-НШИС не са получени данни за наложени и действащи принудителни административни мерки спрямо А. Ю..

С докладна записка УРИ 5388р-416/06.04.2020 г. до Директора на дирекция "Миграция" – МВР (л.76) е изразено становище, че от събраната информация следва извод, че е създадена организация за заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и съответно получаване на разрешение за пребиваване, чрез формално изпълнение на критериите. Становището е за отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл.10, ал.1, т.17 във вр.с чл.10, ал.1, т.22 и чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ – не се доказва целта и условията на планирания престой, налице са данни, от които следва извод, че целта на влизането на чужденеца е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в

рамките на разрешените срок за пребиваване (л.75).

Със стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза, приложение №7 към чл.34, ал.1 от НУРИВОВР (л.36), от Генерално консулство на Република България в И., подписано от консулско длъжностно лице – Трети секретар, с адресат оспорващият А. Ю., същият е уведомен, че издаването на виза е отказано. Отразените в акта основания са чл.10, ал.1, т.17 и т.22 от ЗЧРБ – "апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит" и "има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава", а именно, А. Ю. не е доказал условията на планирания престой и че се касае за заобикаляне на визовия режим в Република България с формално изпълнение на критериите за получаване на виза за дългосрочно пребиваване.

В хода на съдебното производство се представиха следните писмени доказателства:

1. Представени от ответника: с молба от 21.01.2021 г. – Заповед № 54 от 27.08.2020 г., издадена от Генерален консул на Генерално консулство на Република България в И., с която на В. Д. са възложени функции във връзка с издаване на отказ за издаване на визи и Заповед № 57/27.08.2020 г., издадена от Генерален консул на Генерално консулство на Република България в И. (л.65).

2. Представени от дирекция "Миграция" – МВР: справка рег.№ УРИ 5388р-416/06.04.2020 г., издадена от Началник на Група "Миграция", ОДМВР – Д. (л.75);

3. Представено от ДАНС писмо рег.№ М-2163/19.02.2021 г., от съдържанието на което се установява, че молителят не представлява заплаха за националната сигурност на Република България (л.78).

С протоколно определение от 28.05.2021 г. Съдът задължи жалбоподателя чрез адв.Х. да представи превод на български език на заявлението от 17.02.2020 г. за издаване на виза, както и на останалите документи от чужд език, представени в хода на административното производство, находящи се на л.6, от л.18 до л.26, л.32, л.34 и л.35 по делото. Поради непредставяне в съдебното производство на превод на указаните писмени доказателства, което същите са изключени от доказателствения материал по делото с протоколно определение от 23.09.2021 г.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен лично на жалбоподателя на 10.07.2020 г. Жалбата е депозирана на 22.07.2020 г., видно от поставеното пощенско клеймо (л.43), в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежна страна, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът намира, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 54/27.08.2020 г., издадена от Генералния консул на Генерално консулство

на Република България в И., съгласно която В. Д., некредитиран посланик КДЛ, разполага с правото да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец, съгласно Приложение №7 към чл.34 и Приложение №8 към чл.34 НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказ от издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, с право да извършва заверки и легализации на документи. Представена е и Заповед № 57/28.08.2020 г., издадена от Генералния консул на Генерално консулство на Република България в И., с която са определени консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелни решения по издаване на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до една година на основание чл.27, ал.2 НУРИВОВР, и Заповед на министъра на външните работи от 28.12.2012 г., в която фигурира В. Д. (л.67-69).

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение №7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл.10, ал.1, т.17 и т.22 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл.59, ал.1 и ал.2 АПК.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл.10, ал.1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях. Съгласно чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

Тук следва да се има и предвид неактивното процесуално поведение на жалбоподателя, както и непредставянето на част от писмените доказателства в официален превод на български език от негова страна, въпреки изричните указания на Съда. Непредставените от жалбоподателя доказателства, на които той се позовава в жалбата, са изключени от доказателствения материал по делото, поради което Съдът не кредитира същите и не следва да ги има предвид при постановяване на съдебния акт.

Наличието на удостоверение за сключен граждански брак, договор за наем на недвижим имот и декларация на неговата съпруга, не сочи, че чужденецът пребивава в Република България със своята съпруга. Този факт се установява и от представената по делото докладна записка УРИ 5388р-416/06.04.2020 г.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи

притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл.32, §1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл.21, § 1 и на чл.32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, Съдът дължи произнасяне и по съдържашото се в нея оплакване за нарушение правото на личен и семеен живот на А. Ю.. Съгласно чл.8 от ЕКПЧОС и чл.3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело С. Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело Boultif, ЕСПЧ приема, че „извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, § 1 ЕКПЧОС.

Съгласно ЕКПЧОС понятието "семейство" се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е "необходимо в едно демократично общество, т.е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел". Прилагането на чл.8, § 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл.8, § 1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат

отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с Г. Г. Ж. Ю., но проверката на органите на Група "Миграция" – ОДМВР Д., е установила, че основната цел на молителя е чрез сключения брак да използва страната като транзитен пункт за миграция в трета държава – Германия, факт, потвърден и от съпругата му. Същата е заявила пред компетентните органи, че целта е тя и А. Ю. да заминат в Германия.

От доказателствата по делото не може да се приеме, че жалбоподателят разполага с достатъчно средства за издръжка, които да му позволят да води нормален живот на територията на страната, нито, че същият има намерение да се установи продължително или постоянно в Република България. Няма данни и за финансовите възможности на съпругата му. От събраните доказателства, респективно от процесуалното поведение на жалбоподателя, несъмнено се установява, че бракът е фиктивен и сключен единствено с цел заобикаляне на правните норми, уреждащи статута на чужденците в Република България, като по този начин се обосновава и извода за законосъобразност на обжалвания отказ.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл.8, ал.1 от Конвенцията. Не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Обосновава се извод на злоупотреба с права от страна на жалбоподателя предвид обстоятелството, че административният орган е представил убедителни доказателства за недобросъвестност от страна на А. Ю.. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основание по чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ (за апликанта са налице данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава) и е изложил мотиви в подкрепа на този извод. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Изложените факти и обстоятелства несъмнено представляват данни, по смисъла на чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ, че целта на жалбоподателя е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава - Германия. Тези данни не се опровергаха по време на съдебното производство, от страна на жалбоподателя не се представиха категорични доказателства, които да оборят изводите на административния орган, нито бяха отправени каквито и да е доказателствени искания в тази насока.

По изложените по-горе съображения Съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

В хода на съдебното производство от страна на ответника е своевременно заявена претенция за заплащане на юрисконсултско възнаграждение, поради което такова следва да бъде присъдено. Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.4 АПК във вр.с чл.78, ал.8 ГПК, оспорваният следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено по реда на чл.78, ал.8 ГПК във вр.с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание чл.144 АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по тълк.дело № 5/2009 на ВАС

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ю., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] във Везиркьопрю, Република Турция срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза тип "D",

издаден от Трети секретар, консул при Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, по негово заявление от 17.02.2020 г.

ОСЪЖДА А. Ю., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] във Везиркьопрю, Република Турция, да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: